

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: S. P.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2015, č.j. 3347/DS/2015, JID: 122184/2015/KUUK/Zvo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 14.9.2015, č.j. 3347/DS/2015, JID: 122184/2015/KUUK/Zvo, **s e p r o v a d u ř í z e n í z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 14.9.2015, č. j. 3347/DS/2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení matriky a dokladů (dále jen „magistrát“), ze dne 3.6.2015, č.j. MmM/066152/2014/OSČ/KB, sp. zn. MmM/017139/2014/OSČ/KB-40. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě rovněž domáhal zrušení zmíněného rozhodnutí magistrátu a přiznání náhrady nákladů řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody žalobce a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky či některé důkazní prostředky upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.

Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovo řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místě a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na přiložené rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokovo řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.

Podle žalobce v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením zákona je pouze překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měl být porušen § 18 odst. 3 nebo 4 nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním

pásem pak za dostatečný popis přestupku nepovažuje vyjádření „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy, aj.“, protože z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se toho jako řidič, protože pokud není připoután spolujezdec, jedná se sice o přestupek, který však nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce namítl, že rozhodnutí obsahují nepřesnou právní kvalifikaci, není z nich zřejmé, zda k přestupkovému jednání došlo na místě veřejně přístupném či na soukromém pozemku, nejsou uvedena přesná místa spáchání a popis jednání není výstižný. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014 žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí magistrátu i žalovaného vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Žalovaný dále zdůraznil, že magistrát postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů, a citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 39/2010. Poukázal na to, že žalobce využil svého práva a ohledně rozhodnutí o uložení pokut v blokových řízeních ze dne 17.7.2012, 6.7.2013 a 11.11.2013 podal podněty k přezkumnému řízení. V přezkumných řízeních nebylo shledáno, že rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení, případně zrušení nebo změnu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcem v žalobním návrhu zmiňované bloky č. „X“, „X“ a „X“ mu nejsou známy a nebyly předmětem tohoto řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 7.2.2014, č.j. MmM/017139/2014/OSČ/KB, který byl žalobci doručen dne 11.2.2014, oznámil magistrát žalobci, že ke dni 11.11.2013 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 17.2.2014 podal žalobce písemné námitky s tím, že nesouhlasí s přestupkem ze dne 17.10.2013. Jako přílohu přiložil kopii příkazu Magistrátu města Teplice ze dne 6.1.2014, č.j. MgMt-SČ120453/PŘ/4708/2013/Ši, o uložení pokuty, a kopii předvolání k ústnímu jednání na základě odporu, který proti tomuto příkazu podal. Na tomto místě soud poznamenává, že citovaný příkaz o uložení pokuty za přestupek ze dne 17.10.2013 nebyl podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení (tj. ke dni 6.2.2014, kdy magistrát žalobce vyrozuměl o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění). Magistrát si předběžně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních dne 6.4.2012, 17.7.2012, 21.9.2012, 1.12.2012, 6.7.2013 a 11.11.2013. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. K tomuto žalobce uvedl, že jednak určitě nespáchal přestupek ze dne 17.7.2012 a poukázal na okolnost, že se ve spise nenachází pokutový blok stvrzující, že pachatelem je právě on, a jednak nespáchal přestupek ze dne 11.11.2013, neboť vozidlo řídil jeho syn T. P., došlo k záměně údajů ohledně osoby řidiče a spolujezdce a zároveň k chybnému vyhodnocení právní kvalifikace přestupku ze strany policisty. V souvislosti s tím následně žalobce uvedl, že požádá o zahájení přezkumného řízení ohledně uvedených přestupků.

Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení, byl podán ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 17.7.2012, série „X“, č. „X“, a ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 11.11.2013, série „X“, č. „X“. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, sdělila magistrátu, že přezkoumáním rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 11.11.2013 nebyl shledán důvod pro postup dle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že citované pravomocné rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a ohledně rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 17.7.2012 policejní orgán přezkumné řízení

nezahájil pro marné uplynutí lhůty dle § 97 odst. 2 správního řádu, která činí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.

Přípisem ze dne 25.6.2014 vyrozuměl magistrát žalobce prostřednictvím jeho zástupce o ukončení shromažďování podkladů k vydání rozhodnutí. Zástupce žalobce podáním ze dne 7.7.2014 požádal o přerušení řízení na dobu 90 dnů s tím, že podklady nepovažuje za kompletní a podává podněty k přezkumným řízením ve věci záznamů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 25.7.2014 vyzval magistrát zástupce žalobce, aby ve lhůtě 10 dnů sdělil a doložil, proti kterým záznamům podal podnět k přezkumnému řízení. Podnět k přezkumnému řízení zástupce žalobce podal ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6.7.2013 a 11.11.2013. Usnesením magistrátu ze dne 19.8.2014 bylo řízení o námitkách do doby rozhodnutí příslušných orgánů přerušeno. V řízení o námitkách bylo pokračováno poté, kdy magistrát obdržel jednak sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, že přezkoumáním rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 11.11.2013 nebyly shledány důvody pro změnu či zrušení dotčeného rozhodnutí, jednak sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19.2.2015, že se podnětem k přezkoumání rozhodnutí blokovém řízení ze dne 6.7.2013 nezabýval.

Správní orgán přípisem ze dne 16.4.2015 oznámil zástupci žalobce, že odpadly překážky, pro něž bylo řízení přerušeno s tím, že v řízení o námitkách se pokračuje. Následně zástupce žalobce vyrozuměl o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí a vyzval jej k seznámení se s nimi. Poté rozhodnutím ze dne 3.6.2015, č.j. MmM/066152/2014/OSČ/KB, sp. zn. MmM/017139/2014/OSČ/KB-40, magistrát podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 11.11.2013. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19.6.2015 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Po marném uplynutí této lhůty magistrát dne 17.7.2015 vyzval zástupce žalobce k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 3.8.2015 odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Z historie bodového hodnocení je patrné, že ke dni 25.3.2012 činil stav bodového hodnocení žalobce 0 bodů poté, kdy byl dne 17.7.2009, 25.3.2011 a 25.3.2012 proveden ve smyslu § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odpočet bodů. V následujícím období se žalobce dopustil dne 6.4.2012 přestupku, kdy mu byly připsány dva body, dne 17.7.2012 přestupku, kdy mu byly připsány tři body, dále se dopustil přestupku dne 21.9.2012, 1.12.2012 a 6.7.2013, kdy mu byly připsány pokaždé dva body, a dne 11.11.2013, kdy mu byly připočteny tři body, a tak překročil zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 6.4.2012, série „X“, č. „X“, na částku 500,- Kč, vyplynulo, že dne 6.4.2012 v 11:45 hod. v obci Most, na silnici I/13 pod OBI, kde byla stanovena rychlost 90 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla VW Golf 1K, reg. značky „x“, naměřena rychlost 117 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a

dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného „R 90/120/117“.

Pokud jde o přestupek žalobce ze dne 17.7.2012, kterého se měl dopustit tím, že v obci Hostomice, na silnici I/13 překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, když mu jako řidiči vozidla VW Golf 1K, reg. značky „X“, byla naměřena rychlost 127/km/h, čímž měl porušit § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a dopustit se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona, nebyly pokutové bloky, či jejich ověřené kopie v rámci řízení o námitkách žalobce magistrátu předloženy. Podkladem pro záznam do bodového hodnocení žalobce bylo oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, odd. silničního dohledu, č.j. KRPU-166259/PŘ-2012-040007, dle kterého byly vydány dne 17.7.2012 bloky na pokutu na místě nezaplacenou, série „X“, č. „X“ (na 500,- Kč), a série „X“, č. „X“ (na 500,- Kč), celkem na částku 1.000,- Kč. Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje připsal ze dne 17.3.2014, č.j. KRPU-50516-1/ČJ-2014-040007, magistrátu sdělilo, že kopie těchto pokutových bloků není možné předložit, neboť v roce 2012 došlo ke znehodnocení příslušné složky pokutových bloků. K danému přestupku pak Policie České republiky poskytla záznam z měřicího zařízení R10C. Z tohoto je nepochybné pouze tolik, že dne 17.7.2012 v 11:10 hod. na silnici I/13 byla vozidlu reg. značky „X“ naměřena rychlost 127 km/h.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 21.9.2012, série „X“, č. „X“, na částku 500,- Kč, vyplynulo, že dne 21.9.2012 v 11:05 hod. v obci Most na silnici I/13, poblíž Autocentra SUZUKI, směrem na Chomutov, kde byla stanovena rychlost 90 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla VW Golf 1K, reg. značky „X“, naměřena rychlost 145 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného v pokutovém bloku: „90/115/111 ŘIDIČ PŘEKROČIL RYCHLOST MIMO OBEC, KTERÁ JE NEJVYŠŠÍ POVOLENÁ 90 KM/H“.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 1.12.2012, série „X“, č. „X“, na částku 500,- Kč, vyplynulo, že dne 1.12.2012 ve 21:21 hod. v katastru obce Lovosice, na dálnici D8 na 44. km ve směru na Teplice, kde byla stanovena rychlost 130 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla VW Golf 1K, reg. značky „X“, naměřena rychlost 145 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h, tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného v pokutovém bloku: „R 130/150/145, PŘEKROČENÍ RYCHLOSTI MIMO OBEC“.

Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 6.7.2013, série „X“, č. „X“, na částku 1000,- Kč, vyplynulo, že dne 6.7.2013 v 10:19 hod. v katastru obce Slaný - Lotouš, kde byla stanovena rychlost 40 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla VW Golf 1K, reg. značky „X“, naměřena rychlost 54 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 20 km/h a více než 5 km/h, tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného v pokutovém bloku slovy: „PŘEKROČENÍ NEJVYŠŠÍ POVOL. RYCHLOSTI V OBCI (40

KM/H) O MÉNĚ NEŽ 20 KM/H A VÍCE NEŽ 5 KM/H PO ODEČTENÍ TOLERANCE 3 KM/H BYLO NAMĚŘENO 54 KM/H, CELKOVĚ 57 KM/H“.

Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 11.11.2013, série „X“, č. „X“, na částku 200,- Kč vyplynulo, že žalobce jako řidič motorového vozidla VW POLO 6R, reg. značky „X“, dne 11.11.2013 ve 12:50 hod. v obci Most, v ulici ČSA, nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, v pokutovém bloku popsáno slovy: „*Jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.*“

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, aniž by se ovšem ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních. Soud prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vyjádřeným v žalobcem prezentovaném rozhodnutí, neztotožnil. K odvolací námitce pak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích či zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Žalovaný své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení ustanovení § 2 odst. 4

správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Na tomto místě soud podotýká, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách pokusil ohledně rozhodnutí v blokovém řízení o jeho změnu či odstranění, když podal podněty k zahájení přezkumných řízení, jak uvedeno již shora. Magistrát na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušné správní orgány s podanými podněty naloží. Přezkumné řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6.7.2013 nebylo zahájeno, ani nebyl podnět k přezkumnému řízení vyřízen neformálním sdělením ve smyslu ust. § 94 odst. 1 správního řádu, nicméně magistrát sám správně vyhodnotil a žalobci sdělil, že příslušný podnět byl podán po uplynutí lhůty ve smyslu ust. § 97 odst. 2 správního řádu, a tudíž v přezkumném řízení nemohlo být vydáno rozhodnutí. V přezkumném řízení ve věci uložení blokové pokuty ze dne 11.11.2013 nebyl pro postup dle ust. § 95 odst. 1 správního řádu shledán důvod a přezkumné řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17.7.2012 nebylo zahájeno po uplynutí lhůty ve smyslu ust. § 97 odst. 2 správního řádu.

Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak

odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku nedošlo.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že „[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Ve vztahu k žalobní námitce, týkající se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, proto soud směrem k žalobci poznamenává, že se jedná o obecná tvrzení, u nichž žalobce nijak nespecifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností. Ohledně všech blokových řízení totiž žalobce namítá, že rozhodnutí obsahují nesprávnou právní kvalifikaci, nepopisují porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem a vyvolávají pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí vydal.

V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 6.4.2012, 17.7.2012, 21.9.2012, 1.12.2012, 6.7.2013 a 11.11.2013. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky, které byly předloženy (tj. s výjimkou bloků ze dne 17.7.2012), a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.

Přestupky ze dne 6.4.2012, 21.9.2012, 1.12.2012 a 6.7.2013, kvalifikované dle ust. § 18 odst. 3 zákona o přestupcích, byly řešeny v blokovém řízení. Z jednotlivých bloků o uložení pokut je nepochybné, že jednání žalobce bylo popsáno označením obce, její části, uvedením času, osobních identifikačních údajů osoby řidiče i motorového vozidla s uvedením naměřené rychlosti po odečtení tolerance měřicího zařízení. Je běžnou praxí správních orgánů, že uvádí tři číselné údaje ve spojení se slovem rychlost, z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření.

Vzhledem k tomu, že zmíněná jednání byla kvalifikována dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) odst. 4 téhož zákona a tato ustanovení hovoří výhradně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nemá soud žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován, s ohledem na konkrétní označení míst spáchání těchto přestupků a údaje o naměřené rychlosti.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

Zdejší soud neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014-39, jakkoli odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech pokutových blocích, vztahujících se k přestupkům spáchaným dne 6.4.2010, 21.9.2012, 1.12.2012 a 6.7.2013, identifikováno natolik přesně, že umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů.

Dále žalobce obecným způsobem zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost

rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu.

Soud nepřehlédl, že ohledně přestupku ze dne 11.11.2013 v rámci seznámení se s podklady shromážděnými před vydáním rozhodnutí dne 7.4.2014 žalobce do úředního záznamu uvedl, že uvedený přestupek určitě nespáchal, protože dané vozidlo, jehož je majitelem, v danou dobu řídil jeho syn T. P. Ze strany policisty provádějícího zákrok došlo při vystavování pokutového bloku k záměně osobních dokladů, a tím i k záměně osoby řidiče a spolujezdce, a v důsledku toho k chybnému vyhodnocení právní kvalifikace přestupku, jehož se žalobce dle svého tvrzení dopustil jako spolujezdec, nikoli jako řidič. Pravost svého podpisu na pokutovém bloku však žalobce potvrdil.

K uvedeným námitkám soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaje zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16, dostupný na www.nssoud.cz).

Pro účely záznamu bodů v registru řidičů je rozhodující to, že z obsahu příslušných předložených pokutových bloků, pokud jde o slovní popis přestupkových jednání a jejich právní kvalifikaci, jednoznačně vyplývá, že žalobce byl ustanoven jako řidič motorového vozidla a žalobce předmětný pokutový blok podepsal. Svým podpisem totiž v kontextu citovaného judikátu potvrdil správnost údajů uvedených v pokutovém bloku, tj. ve vztahu k přestupku ze dne 11.11.2013 včetně totožnosti osoby, která přestupek spáchala. Žalobci byly za tento přestupek body zaznamenány zcela oprávněně. Soud neshledal, že by v případě přestupků, u nichž byly magistrátu předloženy pokutové bloky, došlo k žalobcem zmíněné hypotetické chybě lidského faktoru, či zvlášti správních orgánů v projednáváné věci.

Ve vztahu k námitce žalobce, že argument žalovaného o specifčnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z magistrátem opatřených rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifčnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, č. „X“ a č. „X“), pak na okraj soud poznamenává, že v rámci posuzovaného správního řízení doložené pokutové bloky obsahují všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.

K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že ve vztahu k přestupku, jehož se měl žalobce dopustit dne 17.7.2012, je tato námitka důvodná. Magistrát si před vydáním svého rozhodnutí vyžádal pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, ovšem ohledně přestupku spáchaného dne 17.7.2012 nebyl příslušný pokutový blok předložen, a základem pro rozhodnutí se tedy stalo zmiňované oznámení o spáchání přestupku.

Z daného oznámení magistrát i žalovaný vyvodili závěr, že se žalobce dne 17.7.2012 dopustil přestupku jako řidič motorového vozidla VW Golf 1K, reg. značky „X“, tím, že dne 17.7.2012 v 11:10 hod. v obci Hostomice, na silnici I/13, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona, za což mu do bodového hodnocení řidiče byly zapsány celkem tři body.

Příslušné pokutové bloky, citované v oznámení o spáchání přestupku, na základě kterých byla žalobci dne 17.7.2012 uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč (série „X“, č. „X“ na 500,- Kč a č. „X“ na 500,- Kč), nebylo možné předložit z objektivních důvodů. Přesto, že žalobce ve svém podání ze dne 17.2.2014 uvedl, že podává námitky proti záznamu o přestupku ze dne 17.10.2013, a po seznámení se se shromážděnými podklady před vydáním rozhodnutí k přestupku ze dne 17.7.2012 uvedl toliko obecně, že tento přestupek určitě nespáchal a poukázal na absenci pokutového bloku potvrzujícího, že byl skutečně řidičem vozidla, aniž by své tvrzení více konkretizoval, dospěl soud k závěru, že nepředložení dotyčných bloků způsobuje, že magistrát nemohl náležitě zhodnotit, zda záznam do registru řidičů byl proveden v souladu s dotyčnými pokutovými bloky. Oznámení o spáchání přestupku, jak soud rozvede níže, nemohlo být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

Na podkladě historie záznamu o bodovém hodnocení řidiče a z jednotlivých záznamů soud připomíná, že stav bodového hodnocení žalobce činil k datu 25.3.2012 nula bodů. Za přestupek, kterého se žalobce dopustil dne 6.4.2012, mu byly připsány dva body. Dalšího přestupku se žalobce dopustil dne 17.7.2012 a do bodového hodnocení mu byly připsány tři body. Protože se žalobce dalších přestupků dopustil v období od 21.9.2012 do 11.11.2013, kdy mu bylo připočteno dalších devět bodů, překročil zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. ust. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Správnost a oprávněnost záznamů v bodovém hodnocení řidiče, jakož i stanovení okamžiku, kdy žalobce dosáhl hranice dvanácti bodů, resp. tuto hranici překročil, však pro absenci bloků vydaných dne 17.7.2012 nebylo možné přezkoumat.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Námítka žalobce, kterou uplatnil v řízení o záznamu bodů v registru řidičů, se z hlediska svého obsahu týkala identifikace spáchaného přestupku, když žalobce tvrdil, že přestupek nespáchal. Pokud jde o identifikaci přestupku ze dne 17.7.2012, nebyla věc objasněna, protože příslušné pokutové bloky, které by identifikaci spáchaného přestupku postavily najisto, nebyly magistrátu předloženy, ač si je vyžádal. Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Není možné učinit závěr, že správní orgán je bez dalšího oprávněn, resp. povinen vždy provést záznam bodů na základě jakéhokoli podkladu. Bylo tedy povinností magistrátu a poté i žalovaného zabývat se námitkou žalobce s ohledem na všechny skutečnosti, které ze spisového materiálu vyplynuly, a teprve poté bylo možné dospět k závěru, zda byl proveden záznam bodů v souladu se zákonem, pokud jde o přestupek, který měl žalobce spáchat dne 17.7.2012.

S ohledem na shora uvedené soud rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, v němž soud mimo jiné konstatoval: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“

Soud konstatuje, že nepředložení alespoň kopií pokutových bloků ze dne 17.7.2012 neumožňuje identifikaci přestupkového jednání žalobce, podřazení tohoto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Ačkoli rozhodnutí vydaná v blokovém řízení dne 17.7.2012 jsou pravomocná, a je tedy presumována jejich správnost (za předpokladu, že nejsou nicotná, což mimochodem žalobce ani nenamítal), nebyla v řízení předložena a přezkoumána, jak vyplývá z rozhodnutí magistrátu i z rozhodnutí žalovaného, tzn. že pokutové bloky ze dne 17.7.2012 nebyly předmětem hodnocení. Již závěry magistrátu tak nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané, a řízení tak bylo zatíženo vadou, pro kterou měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit, a nikoli tyto závěry převzít.

Není proto možné uzavřít, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Za této situace tak, jak byla ve správním spise zachycena, je nutné konstatovat, že závěr správních orgánů, že žalobce dosáhl ve smyslu § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu limitu dvanácti bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, resp. tento limit překročil, nemá dostatečnou oporu ve shromážděném spisovém materiálu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem soudu.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 9.800,- Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; dále z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky. Požadované náklady spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě (zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč) soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce s tímto návrhem úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.